

Rhodinya

Rhodinya

Op zoek naar balans

R.G. NABWALTIK

©2025 R.G. Nabwaltik

Eerste druk: mei 2025

Uitgever: C&R Publishing

Auteur: R.G. Nabwaltik

Redactie: Haags Bureau | Boekenmakers

Illustraties: S. Plaisier

Omslagontwerp: Anisha

Omslagbeeld: S. Plaisier

Opmaak: Haags Bureau | Boekenmakers

Druk: Pumbo.nl

ISBN: 978-90-834646-9-5 (print)

978-90-834646-5-7 (ePub)

NUR: 334

www.rhodinya.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

HOOFDSTUK 1

EEN BIJZONDER VERZOEK

Een echo, geboren uit een mengelmoes van stemmen, baande zich een weg door de lucht. Weerkaatsend tegen de muren galmde hij door de ruimte en veroorzaakte een lichte trilling in de trommelvliezen van Thom.

Thom...

Thom...

Help ons Thoo_o_o_o om...

He_e_e_e_e_elp ons alsjeblieft

De smeekbedes drongen door tot in de kern van Thoms hart en ontvlamden een diepgeworteld verlangen om er gehoor aan te geven. Zoekend naar licht werden Thoms pupillen steeds wijder. Kortstondig hield hij zijn adem in. Hij probeerde zich te oriënteren. Gevoed door nieuwsgierigheid verweven met verwarring strekte Thom zijn armen, op zoek naar de tastbare grenzen van het onbekende. Zwevend tussen realiteit en illusie flitsten er een stortvloed aan vragen door zijn gedachten. Waar was hij? Waar kwamen de stemmen vandaan? Wat wilden ze van hem?

Thom... probeer je te concentreren, Thom...

Je_e_e kunt ons alleen zien als je je beter co_on_cen_tr_tr_treert,

Tho_o_o_om...

Niet wetend waar hij zich op moest focussen, voelde Thom zich verloren in een oceaan van schaduwen. Speurend naar het kleinste spoortje licht hield hij zijn ogen wijd open, op zoek naar voorwerpen waar hij zijn aandacht op kon vestigen. Bewust van zijn gevoel van ongemak in donkere ruimtes besloot hij zich te concentreren op zijn ademhaling. Geleidelijk aan voelde hij zijn hart tot rust komen. Langzaam begonnen zijn ogen aan de duisternis te wennen. Met het minimale licht dat er was, zag Thom zachte glinsteringen boven zich. Ze deden hem denken aan sterren die aan de hemel schitteren.

Goed zo, Thom. Concentrreer je op a...es wat je ziet en hoort, dan zie je vanz... wa... bent. Help ons Th... Help onsss...

Met zijn gezicht nog steeds naar boven gericht sloot Thom zijn ogen, aandachtig luisterend naar de stemmen in de haperende echo's.

Help ons... help ons...

Geleidelijk aan klonken de stemmen luider en luider, tot ze ineens een diepe stilte in het niets achterlieten. Tegelijkertijd zag Thom een geelrode gloed door zijn gesloten oogleden schijnen. Benieuwd waar het licht vandaan kwam, opende hij zijn ogen weer. Onmiddellijk overvallen door spijt deed hij in een reflex een hand voor zijn gezicht. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes om het felle licht te temperen. Het licht was zo helder geweest dat hij alleen nog maar stipjes zag. Thom knipperde een paar keer en wachtte enkele ogenblikken totdat de stipjes wegtrokken. Nieuwsgierig schoot zijn blik door de ruimte, op zoek naar de aanwezigheid van degenen van wie hij de stemmen had horen echoën. Al snel werd het Thom duidelijk dat hij helemaal alleen was.

Thom stond in het midden van een immens grote zaal. De ruimte had een klassieke, elegante uitstraling. Het indrukwekkende, hoge plafond was gedrapeerd en versierd met allerlei ornamenten. Er hingen tientallen kroonluchters aan, waarvan de grootste precies boven Thom hing. De chandeliers hadden een basis van goud met daaraan duizenden, prachtig fonkelende kristallen. De vloer was van wit, gepolijst marmer. Een koningsblauwe loper liep van de voorkant van de zaal naar de achterkant, waar zich een bordes bevond.

Met een bewonderende blik bekeek Thom de overvloed aan pracht en praal. Degene die hier woont, moet wel heel erg rijk zijn, dacht hij. Schilderachtige tapijten en kunstzinnige schilderijen sierden de wanden. Ook hingen er verschillende portretten van vorstelijke figuren, maar het meest interessante vond Thom de schilderijen met afbeeldingen van diermensen en andere wezens die hij nooit eerder had gezien.

Ben ik daadwerkelijk in een kasteel of ben ik aan het dromen, dacht Thom. De ruimte had zoveel betoverende elementen dat hij moeilijk kon geloven dat het allemaal echt was. Zelfs de tafels en stoelen in dit vertrek waren met de grootste aandacht vervaardigd. Het houtwerk was kundig opgeschuurd en afgelakt, het had een prachtige glans. De toevoeging van gedetailleerde en kunstzinnige inkervingen met symbolen en dieren gaf de meubels een volmaakte afwerking.

Thom liep over de diepblauwe loper naar de deuren aan het begin van de zaal. Ze hadden een bijzonder uiterlijk. Zulke deuren had Thom nog nooit gezien. Er zaten deuren in de deuren. Het leek alsof ze bedoeld waren om precies te passen bij de lengte van de gast die in deze zaal verwelkomd zou gaan worden. Thom telde wel vijf verschillende formaten. De grootste deur was gemaakt van roodkleurig kersenhout en afgewerkt met een glanzende harslaag. Daar past zo een olifant doorheen, dacht Thom. De op een na grootste deur

was van goud, en de middelste deur was van zilver met ingelegde diamanten. Deze deur had vrijwel normale afmetingen, een beetje zoals de deuren die Thom gewend was. Op deze deur bevonden zich twee verschillende deurklinken, gemaakt van hetzelfde materiaal als dat van de deur waartoe ze behoorden. De op een na kleinste deur was ook van zilver en had diamanten deurklinken, die waarschijnlijk bij de middelste deur hoorden. De allerkleinste deur was bronskleurig, en kwam maar net tot Thoms middel.

Thom besloot de middelgrote, zilveren deur met ingelegde diamanten te openen. Het lukte hem niet om de klink naar beneden te duwen. Eraan trekken of draaien werkte ook niet. Hij probeerde twee andere deurklinken, maar ook die kreeg hij niet in beweging. Omdat hij inmiddels benieuwd was naar de ruimte erachter, zocht hij naar een sleutelgat om doorheen te kijken. Dat was er niet. En ook de scharnieren leken te ontbreken. Hij vroeg zich vertwijfeld af of het wel echte deuren waren. Peinzend staaarde hij naar het zilver en de diamanten, toen hij de stemmen ineens weer hoorde. Ze klonken helderder dan net, ze haperden ook niet meer.

Kom naar ons toe, Thom. Wij zitten hier opgesloten.

De stemmen leken vanaf de andere kant van de zaal te komen. Met grote passen liep Thom over de blauwe loper in de richting van het bordes, waar zich aan weerszijden trappen bevonden. Via de trap aan de linkerkant liep hij zonder aarzelen naar boven. Daar stond een imposante, gouden troon. De zitting was bekleed met een blauwe, fluwelen stof en de randen van de rugleuning en de armleuningen waren ingelegd met saffieren, diamanten en smaragden. Thom gleed met zijn hand langs het fluweel. Dat voelde heerlijk zacht aan. Wat zou het fijn zijn om op zo'n stoel te mogen zitten, dacht hij. Toch weerhield Thom zich ervan om op de stoel plaats te nemen. Dat

zou zeer oneerbiedig zijn, dacht hij.

‘Doorlopen, Thom,’ fluisterde hij zichzelf toe. Achter de troon zag hij een deur. Die was maar half zo breed als een normale deur, maar wel twee keer zo hoog. Thom draaide voorzichtig aan de deurknop die zich op ooghoogte bevond. De deur klemde een beetje, waardoor Thom er met zijn gehele gewicht tegenaan moest duwen om hem open te krijgen. Licht krakend opende de deur zich.

Thom stond in een vertrek dat eruitzag als een werkkamer. In het midden van de ruimte stond een klassiek bureau van donker notenhout. Links in de kamer bevond zich een zithoekje, en aan de rechterkant stond een grote chaise longue die ongetwijfeld heerlijk zou liggen. De muur achter het bureau was volledig bedekt met een imposante, op maat gemaakte boekenkast van eikenhout die tot aan de nok gevuld was. De boeken waren opvallend netjes gesorteerd, zowel op kleur als op maat. In het midden van de boekenkast bevond zich nog een deur. Anders dan de vorige deuren die Thom was tegengekomen, kwam deze hem bekend voor. Het was een doodgewone deur.

Thom was enorm nieuwsgierig naar de boeken, maar hij liet ze maar even voor wat ze waren, want hij hoorde de stemmen weer die om hulp riepen. Deze keer leek het geluid van dichterbij te komen. Het kwam achter de deur in de boekenkast vandaan! Thom drukte de klink omlaag. Dat ging soepeler dan verwacht. De deur opende zich makkelijk en geruisloos.

Thom keek om zich heen en bevond zich plotseling in het hart van een brede gang, geflankeerd door marmeren zuilen. In beide richtingen kijkend, leek die gang oneindig lang. De geruite, natuurstenen vloer had een prachtig zwart-wit schaakbordpatroon. Langs de muren en het plafond kronkelden sierlijke ornamenten, die het geheel een koninklijke uitstraling gaven. De vele deuren aan weerszijden waren

kunstig versierd met ingewikkelde omlijstingen en verfijnde inkeeringen, waardoor ze leken op toegangsportalen naar andere werelden. Alles, behalve de vloer, was gehuld in een verblindend witte kleur, wat het gevoel van een grenzeloze leegte versterkte. Thom aarzelde over waar hij zou beginnen met het zoeken naar de stemmen. In de hoop te horen waar hij naartoe moest lopen, deed hij nogmaals zijn ogen dicht om zich te concentreren. Het bleef stil. Thom keek naar rechts, de gang in. Kijkend naar die enorme hoeveelheid deuren begon het hem een beetje te duizelen. Hij zuchtte een paar keer diep en liep vervolgens dapper de gang in.

In de hoop zo snel mogelijk het einde van de gang te bereiken, liep Thom met flinke passen door. Hij passeerde honderden, misschien wel duizenden deuren die er allemaal hetzelfde uitzagen, maar het einde van de gang was nog niet in zicht. Een onaangenaam gevoel borrelde op in zijn maag. Hij voelde het zuur naar zijn keel kruipen. Een beklemmend gevoel bouwde zich op, tot hij het idee kreeg dat hij geen adem meer kon halen. Thom hield het niet meer uit in deze helse gang en in paniek trok hij de eerste de beste deur die hij zag, open. Tot zijn grote verbazing stond hij weer in de werkkamer met het bureau en de grote boekenkast. Met stomheid geslagen ging Thom op de grond zitten. Zweet parelde op zijn voorhoofd en hij voelde zijn hartslag tekeergaan. Hij had de stemmen nu al een tijdje niet meer gehoord, en had het gevoel in een nachtmerrie te zijn beland. Het enige wat hij wilde, was hier zo snel mogelijk weg. Maar hoe?

Thom... Thom... we zijn hier, beneden. Je moet de linker gang hebben Thom, anders verdwaal je.

Thom hoorde de stemmen. Maar hij twijfelde. Nog een keer die gang in? Hij negeerde de stemmen en bleef nog een tijdje zitten

om op adem te komen en na te denken, maar de stemmen bleven maar tegen hem praten, en ze klonken steeds wanhopiger. Op een gegeven moment raapte Thom al zijn moed bij elkaar. Hij haalde heel diep adem en rende haastig de gang in, naar links deze keer. Nog geen tien deuren verder stond hij plots voor een trap die naar beneden liep. Verbaasd keek hij over zijn schouder achterom. Hij had niet verwacht zo snel het einde van de gang te bereiken. Hij kon de deur van de werkkamer achter hem nog zien, want die stond nog open. De eerst zo lange gang leek nu na de werkkamer ineens op te houden. Thom keek weer naar de trap. De ruimte daarbeneden zag er donker en kil uit. Een angstig gevoel be kroop hem. Hij wist niet zeker of hij de trap wel af wilde, maar hij hoorde de jammerende stemmen weer.

Thom! Je bent er bijna. Help ons, Thom.

Thom haalde een keer goed adem. Vervolgens liep hij vastberaden de trap af. Eenmaal beneden stond hij aan het begin van weer een lange gang. Een koude lucht kwam hem tegemoet. Deze gang was slecht verlicht. Slechts hier en daar hing een brandende fakkel aan de muur. Halverwege de gang was er een groter licht zichtbaar. Enigszins op zijn hoede begon Thom stapvoets door de gang te lopen. Hij had het niet op donkere ruimtes, en van lange gangen moest hij ook niets meer hebben. De rillingen liepen over zijn lijf toen hij richting het licht liep.

Naarmate Thom verder liep, kwam een aangenaam zoetige lucht hem tegemoet. Zijn gedachten dwaalden af naar een herinnering aan een warme zonnige middag in een weelderige tuin, waar de lucht gevuld was met honingachtige aroma's van rijpe vruchten en bloemen die vol in bloei stonden. Maar de geur deed hem ook denken aan versgebakken koekjes met een vleugje vanille en kaneel, waarbij

het gevoel van huiselijke warmte hem als een deken omhulde. De verrukkelijke geuren stelden Thom gerust en nodigden hem uit om ze nog eens diep te inhaleren. Ze werden steeds sterker naarmate hij de verlichte plek naderde. Bedwelmd en ontspannen liep hij zonder vrees verder. Hij stond nu vlak voor de opening waar het licht vandaan kwam. Bijna in extase voelde hij de kriebels in zijn buik, en zijn hart vulde zich met liefde. Het licht had hem naar de entree van een heerlijk geurende binnentuin geleid. Een wondermooie groene heuvel vol bloemen sierde de tuin. De ruimte werd volledig omsloten door een glazen koepel waar het daglicht stralend door naar binnen scheen. De onderste rand van de koepel was versierd met een prachtig patroon van glas-in-loodramen in allerlei kleuren en vormen. Het klaterende geluid van een beekje dat iets verderop leek te stromen, doorbrak de stilte. Er was verder niemand te bekennen. Nieuwsgierig stapte Thom de mooie tuin in.

‘Hallo? Is hier iemand?’ riep hij.

Een zacht geroezemoes rees op uit de heuvel en oversteeg het geluid van het beekje, maar op de bloemen na kon Thom geen enkel ander levend wezen herkennen. Hij liep naar de heuvel en bukte diep voorover om naar de betoverende bloemen te kijken. Ze waren gegroepeerd naar kleur en zagen eruit alsof ze van suède waren. Thom voelde heel zachtjes aan een van de bloemblaadjes. Dat blaadje was net als de hele bloem goudbruin van kleur en voelde fluweelzacht, maar toch ook een beetje als leer aan. Voorzichtig plukte hij de bloem en begon eraan te ruiken. Vreemd, dacht hij. De bloem rook niet zoals een normale bloem. Thom rook de geur van versgebakken appeltaart! Dit was de geur die Thom al in de gang had geroken, de geur waar hij zo bedwelmd door was geraakt. Ruikend aan de bloem liep Thom richting het beekje. Er stroomde helder water door en de bodem leek wel bezaaid met diamanten, zo mooi glinsterde het water. Vreemd genoeg zwommen er geen vissen

in. Thom rook nogmaals aan de bloem die hij in zijn hand hield en begon te watertanden. Ineens kreeg hij een sterke drang om een hap van de bloem te nemen. Hij probeerde het gevoel uit alle macht tegen te houden, maar dat lukte hem niet.

Thom bracht de bloem naar zijn mond, beet er bedachtzaam één blaadje vanaf, en begon erop te kauwen. Tegen zijn verwachting in voelde het bloemblaadje in zijn mond helemaal niet leerachtig of taai aan. Zijn mond was gevuld met een hap van de meest verrukkelijke appeltaart die hij ooit had gegeten. De kruimels van de taart bleven aan de binnenkant van zijn lippen plakken en hij voelde zelfs de rozijnen uit de taart over zijn tong glijden. Met volle teugen genoot Thom van zijn bloemblaadje-appeltaart. Tijdens het eten kreeg hij een nog gelukzaliger gevoel dan hij al had.

Ineens herinnerde hij zich waar hij al eens eerder precies zo'n zelfde verrukkelijke appeltaart had gegeten. Dat was tijdens zijn eerste verjaardag geweest. Zijn moeder had die appeltaart speciaal voor hem gebakken. Gulzig stopte Thom het ene na het andere bloemblaadje in zijn mond. Tijdens deze heerlijke appeltaartmaaltijd vulden zijn gedachten zich ineens met elk detail van de herinnering aan dat ene moment met zijn moeder. De kleding die zij die dag aan had gehad. Haar unieke geur. Het salontafeltje waarop de taart had gestaan. De manier waarop hij met zijn kleine lichaampje vooroverleunend tegen dat tafeltje met twee handjes in de taart had zitten wroeten, en vervolgens met zijn gebalde vuistjes wat van de fijngeknepen taart in zijn mondje had gepropt. Daarna had hij zijn moeders gezicht besmeurd met de taart die hij haar probeerde te voeren. Samen hadden ze de grootste lol gehad.

Nooit eerder had Thom aan dit moment teruggedacht. Hij had niet eens geweten dat hij deze herinnering had, maar op dit moment was hij die aan het herbeleven. Hij slikte het laatste restje van de bloem weg. Zijn maag voelde zwaar aan, alsof hij zojuist een hele

appeltaart had verorberd. Nadat hij het laatste blaadje had weggeslikt, was de geur van appeltaart verdwenen. Dat was maar goed ook, want anders had Thom zich erg misselijk gevoeld. De geur van zijn moeder hing wel nog in de ruimte.

‘Mam? Ben jij hier ook?’ riep Thom, wetende dat het onmogelijk was dat ze hier kon zijn.

In de heuvel voor hem ontstond plots een hoop geritsel en geroezemoes. Daarna begon de bult zich in tweeën te splitsen. Thom stond met grote ogen te kijken naar wat er gebeurde. Er waren twee gelijke heuvels ontstaan. In het midden daarvan stond een klein wezentje, dat op een baby met een dierenvachtje leek. Het kleine wezentje liep naar hem toe. Het kwam met zijn lengte net boven Thoms knieën uit, en staarde hem met grote, schattige oogjes aan.

Verbaasd staarde Thom naar de twee heuvels en naar het wezentje dat voor hem stond. Hij had al die tijd niet in de gaten gehad dat die heuvel eigenlijk een grote groep van deze wezentjes was geweest, die allemaal heel dicht bij elkaar hadden gestaan.

Ineens voelde Thom zich erg schuldig. Hij had het gevoel dat iemand hem een stomp in zijn maag had gegeven toen het tot hem doordrong dat hij zojuist een bloemetje van het hoofd van een van die wezentjes had geplukt en opgegeten, zonder dat het wezen ook maar één kik had gegeven.

‘We zijn blij dat je ons hebt gevonden, Thom,’ zeiden alle wezentjes in koor.

Thom wist niet precies welke houding hij moest aannemen. Nogmaals keek hij naar het wezentje dat voor hem stond. Boven op het hoofdje was er een steeltje te zien dat overduidelijk een bloemetje miste.

‘Mijn welgemeende excuses voor het plukken en opeten van uw bloem of, uh... uw haar? Denk ik?’ zei Thom zachtjes.

‘Je hoeft je daar niet schuldig over te voelen,’ zei het wezentje.

‘Bloemen zijn nu eenmaal gemaakt om opgegeten te worden. Ik hoop dat het je goed heeft gesmaakt.’

‘Om eerlijk te zijn, het was ’t lekkerste wat ik in tijden gegeten heb,’ zei Thom. Hij rook nog steeds de geur van zijn moeder en tuurde nogmaals in de ruimte.

‘Het spijt me, Thom, hoe goed je ook je best zult doen, je zult jouw moeder hier niet vinden,’ zei het wezentje.

‘Hoe weet u dat ik mijn moeder zocht?’ vroeg Thom verbaasd.

‘Dat kan ik in jouw gedachten horen en aan jouw emoties voelen!’ zei het wezentje.

Een lichte teleurstelling was van Thoms gezicht af te lezen. De indrukken die hij tot nu toe had opgedaan, hadden inderdaad een sprankje hoop doen opleven dat zijn moeder zich in deze ruimte kon bevinden.

Thom vroeg zich af of hij niet gewoon droomde. Wat waren dit voor wezentjes en waar was hij eigenlijk?

‘Ik begrijp dat je veel vragen hebt,’ zei het wezentje. ‘Ik zal je vertellen waarom je hier bent. Mijn naam is Aarun. Ik ben de oudste van de hier aanwezige Drunolaï en je bent hier in Rhodinya. Wij zijn in wezen verbonden met alles en daarom kunnen wij ook de gevoelens van anderen ervaren alsof ze van onszelf zijn. Ook is het voor ons, de Drunolaï, zelfs mogelijk om de gedachten van andere wezens te horen en te begrijpen, ongeacht de taal of het dialect dat zij spreken. Net zoals ik jouw gedachten kan horen, Thom.’ Het wezentje stopte even met praten en keek Thom met een ernstige blik aan. ‘Als je zo om je heen kijkt, lijkt het hier misschien vredig en mooi, maar in werkelijkheid leven wij hier in gevangenschap. Rahnox houdt ons gevangen, hij zou ons vrijlaten zodra wij jouw geest naar Rhodinya hadden gehaald.’

Thom had aandachtig naar Aarun zitten luisteren.

‘Dus ehm...’ zei Thom, ‘jullie zijn Drunolaï en jullie zijn hier

gevangengenomen door ene Rahnox, en jullie hebben mijn geest hierheen gehaald om vrijgelaten te worden? Ik denk dat ik het niet helemaal begrijp.'

'Ik bemerk dat je door dit alles in verwarring bent gebracht, Thom,' zei Aarun. 'Het zal voor jou aanvoelen alsof je je in een droom bevindt, want Rhodinya is een parallelle wereld aan die van jou. In werkelijkheid hebben wij, vlak voordat je in slaap viel, jouw geest hierheen gehaald.'

Thom keek Aarun met opgetrokken wenkbrauwen aan, waartussen een lichte frons verscheen. Hij wist niet of het er voor hem duidelijker op werd, of dat er juist meer vragen in hem waren gerezen.

'Maar wat wil deze Rahnox dan met mijn geest?' vroeg Thom.

'Wij weten niet precies wat Rahnox van plan is of wat hij wil bereiken. Dat baart ons zorgen,' zei Aarun, bedenkelijk kijkend.

'Maar kun je dan niet zijn gedachten lezen om erachter te komen wat hij wil?' vroeg Thom verbaasd.

'Nee, Thom, de gevoelens van Rahnox zijn voor ons niet merkbaar, net zoals zijn gedachten. Die zijn ook niet te horen of te lezen voor ons,' antwoordde Aarun zorgelijk. Hij viel even stil en staarde naar de andere Drunoläi.

'Waarom heeft Rahnox mij uitgekozen?' vroeg Thom. 'Ik ben maar een doodgewone jongen.'

'Ik begrijp jouw vraag, Thom,' zei Aarun. 'Ik kan slechts twee redenen bedenken waarom hij jou gekozen heeft. Ten eerste vanwege je schilderkunsten. Rahnox wil graag dat jij een schilderij maakt met daarop de runen die op onze handpalmen staan.' Aarun liet zijn handen zien, met op elke handpalm een andere rune. 'Jullie mensen worden geboren met handlijnen die deels bepalen hoe jullie leven zal verlopen. Wij ontwikkelen door ons leven heen runentekens op onze handpalmen. Deze runen bepalen deels wat onze krachten zijn. Iedere Drunola heeft zijn eigen, unieke gave. De tweede reden die

ik kan bedenken, is dat Rahnox jou heeft uitgekozen vanwege de persoon die jij bent. Niet iedereen kan de oversteek naar Rhodinya maken. Alleen wezens met een zuivere geest zijn daartoe in staat. Dat moet Rahnox dus op de een of andere manier geweten hebben.'

Aarun keek Thom aan. 'Ik hoor je nu denken waarom we niet gewoon naar buiten lopen. Was het maar zo simpel. Rahnox houdt ons in de gaten. Het kan zijn dat hij hier in de ruimte aanwezig is. In het daglicht is hij namelijk onzichtbaar. Hij is machtiger dan al onze krachten bij elkaar. Wie weet waar hij toe in staat is als wij ons niet aan ons woord houden en een vluchtpoging wagen. De enige mogelijkheid om weer van onze vrijheid te kunnen genieten, is door aan zijn opdracht te voldoen.'

Thom keek Aarun lachend aan. 'Nou, Rahnox mag dan wel machtig zijn, maar erg slim is hij niet. Volgens mij hebben jullie al aan zijn opdracht voldaan door mijn geest hierheen te halen. En als dit een gevangenis moet voorstellen, dan is die wel erg mooi gemaakt. Waar zijn jullie zo bang voor? Ik denk niet dat het veel uitmaakt of ik dat schilderij wel of niet maak.'

Aarun keek Thom met een verlegen glimlach aan. Thom hoefde inderdaad geen schilderij te maken als hij dat niet zou willen. 'Tja,' zei Aarun voorzichtig, 'eigenlijk is dat niet de gehele opdracht. De volledige opdracht is dat wij jou moeten overtuigen om dat schilderij in jouw eigen wereld te maken. Wij konden deze opdracht alleen overbrengen door jouw geest hierheen te halen. Pas als je het schilderij hebt afgerond, zal Rahnox ons weer vrijlaten. Thom, wij hebben echt jouw hulp nodig. Onze ridders in de orde van Rhodinya hebben zich al opgeofferd om de brug tussen onze werelden te slaan.' Aarun wees richting het beekje. 'Wandel met me mee, dan zal ik het je laten zien.'

Achter Aarun meelopend, bleef Thom ineens aarzelend aan de rand van het beekje staan, toekijkend hoe Aarun over het water heen

naar de overkant liep.

‘Je kunt gewoon doorlopen, Thom,’ zei Aarun, ‘het is geen echt beekje, maar een illusie voor ogen die niet verder kunnen zien.’

Thom zette een stap naar voren en liet voorzichtig zijn voet op het wateroppervlak zakken. Tot zijn verbazing bleef zijn voet drijven terwijl er kringen in het water ontstonden. De ondergrond voelde stevig aan en hij had niet het gevoel dat hij zijn best moest doen om zijn evenwicht te bewaren om rechtop te blijven staan. Met kleine stapjes liep Thom door, of eigenlijk over het beekje heen terwijl hij verwonderd naar het water onder zich bleef kijken. Eenmaal aan de overkant richtte Thom zijn blik weer naar voren, maar Aarun was plots verdwenen. Hij was nergens meer te bekennen. Thom bleef staan en keek om zich heen. Hij begreep er helemaal niks van.

‘Kom je? Je moet gewoon door blijven lopen,’ hoorde hij Aarun zeggen. Het geluid van Aaruns stem leek niet heel ver van Thom vandaan te komen. Vlug liep Thom verder, terwijl hij nog even een blik over zijn schouder wierp op het groepje Drunolaï dat aan de overzijde van het beekje stond. Plotseling zag de omgeving er compleet anders uit. Als aan de grond genageld bleef Thom staan. De glazen koepel was veranderd in een grote kooi met stevige tralies van zwart staal. De binnentuin die er net nog zo stralend mooi uit had gezien, was veranderd in een lege ruimte met een bodem van hard beton. Het beekje was verdwenen. Het zag eruit als een droevig geheel. Alleen de Drunolaï zelf gaven nog wat kleur.

‘Vanaf deze kant van de beek kun je de waarheid zien,’ zei Aarun. ‘Aan de andere kant zit je nog midden in de illusie. Ogen die niet kunnen zien zoals die van jou, die zien binnen die illusie alleen datgene wat de illusie ze wil laten zien.’ Aarun wees naar de ingang, daar waar Thom vandaan was gekomen. ‘Zoals je ziet, kunnen wij hier niet zomaar vertrekken,’ zei hij bedroefd.

Thom kon zijn ogen niet geloven. ‘Ben ik dwars door een deur

heen gelopen? Maar dat kan toch helemaal niet?’

‘Thom, wij hebben alleen jouw geest naar Rhodinya gehaald. Je bent nu nergens aan gebonden. Je kunt door elke muur heen lopen als je dat zou willen. Je hebt immers geen lichaam dat je tegenhoudt! Wel moet je sterk genoeg zijn om niet in de illusies om je heen te geloven. Als je in de illusie gaat geloven, dan ben je gebonden aan dat wat je ziet. Pas als je de illusie kunt onderscheiden van de werkelijkheid, ben je werkelijk vrij.’

Thom staaarde vol ongeloof de ruimte in.

‘Ik kan jouw gedachte horen, Thom,’ zei Aarun. ‘Onze magie om jou hierheen te halen, heeft er op de een of andere manier voor gezorgd dat de illusie op deze plek werd doorbroken. Dat is de enige reden dat je de illusie vanaf hier wel kunt doorzien. Ik denk dat zelfs Rahnox dit niet heeft voorzien. Nu je de waarheid ziet, hoop ik dat je begrijpt dat jij de enige bent die ons hieruit kan bevrijden.’

Verbijsterd deed Thom enkele stappen naar achteren en struikelde ergens over.

‘Voorzichtig!’ riep Aarun geschrokken. ‘Ze mogen absoluut niet breken!’

Thom kon zijn val niet voorkomen en viel achterover. Een uitstulpend object brak zijn val en hij voelde iets hard in zijn rug duwen. Thom verbeet de pijn die zich snel verspreidde en probeerde overeind te komen.

Aarun stond verstijfd toe te kijken hoe Thom langzaam opstond, waarna hij naar het standbeeld keek waar hij tegenaan was gevallen.

‘Sorry,’ zei Thom zuchtend en kreunend van de pijn. ‘Ik wist niet dat jullie hier ook houten beeldjes hadden staan.’

Aarun liep langs Thom heen en controleerde of er geen beschadigingen waren aan de beeldjes waar Thom overheen was gevallen.

‘Gelukkig, ze zijn nog heel,’ zei Aarun opgelucht. ‘Dit, Thom, zijn de ridders in de orde van Rhodinya die zich hebben opgeofferd om

het portaal naar jouw wereld te kunnen openen. Zoals je ziet, is het een groot offer geweest. Vijfentwintig van onze beste ridders hebben vrijwillig besloten om zich op te offeren voor alle andere Drunolai. We zijn ze uiterst dankbaar. Hopelijk krijgen ze ooit vergiffenis voor het plegen van deze daad.’

‘Wat afschuwelijk,’ zei Thom, ‘maar... vergiffenis? Ze hebben toch helemaal niets misdaan?’

‘Het gaat om de straf die wordt opgelegd na het openen van het portaal, Thom,’ zei Aarun met een serieuze blik. ‘Als er geen sanctie verbonden zou zijn op het openen van de portalen, dan zou er overal chaos ontstaan. *Het openen van een portaal zult gij met de dood bekopen*. Dat is een duidelijke regel en waarschijnlijk ook de enige reden dat het nooit eerder is geprobeerd. Ik kan je nog veel meer over onze wereld vertellen, maar helaas hebben we daar niet zoveel tijd meer voor. Het portaal is slechts een korte tijd geopend en het is er alleen voor jou. Wil je ons helpen?’ vroeg Aarun.

Thom liet zijn ogen nogmaals op de houten ridders vallen. ‘Ik kan jullie toch niet in de steek laten als zij daar,’ zei hij, en wees naar de ridders, ‘hun leven hebben gegeven om mij hierheen te krijgen?’ zei Thom.

Dankbaar keek Aarun naar Thom.

‘Maar...’ zei Thom, ‘hoe weet je zeker dat Rahnox jullie zal vrijlaten?’

‘Hier in Rhodinya houdt iedereen zich altijd aan zijn woord, zelfs Rahnox,’ zei Aarun. ‘Dat heeft hij altijd gedaan en ik vertrouw er dan ook op dat hij ons meteen zal vrijlaten zodra jij jouw deel van de opdracht hebt voltooid.’

Aarun gaf Thom uitleg over het schilderij dat Thom moest maken. Thom moest de runen van de linkerhand van de Drunolai onthouden en die op een doek schilderen, in vijfentwintig rijen van veertig symbolen. Er zat een vast patroon in dat Rahnox zelf had bepaald.

De Drunoläi gingen netjes in rijtjes en kolommen staan. Aarun stond helemaal vooraan. Thom moest bij Aarun beginnen, en hij liet Thom rustig de binnenzijde van zijn handpalm zien. Een beetje weifelend staaarde Thom naar het kleine handje.

‘Maak je geen zorgen, Thom,’ zei Aarun. ‘Ik weet dat een mensenebrein niet de capaciteit heeft om duizend symbolen achter elkaar te onthouden. Zeker niet in zo’n korte tijd, maar daar hebben wij een oplossing voor.’

Een Drunola met geeloranje bloemetjes op haar hoofd kwam naar voren gelopen en stelde zich aan Thom voor. ‘Mijn naam is Warunsya. Ik geef jou de kracht van het geheugen,’ zei ze, terwijl ze een klein, oranje bloemetje van haar hoofd trok. ‘Eet maar op.’

Thom pakte het bloemetje over en rook eraan. Het had een heerlijke geur die hem deed denken aan versgebakken kibbeling.

‘Als je die bloem opeet, dan kun je hier in Rhodinya tot wel een jaar lang alles onthouden wat je hoort of ziet. Ik weet echter niet hoelang dit effect in jouw wereld zal aanhouden,’ zei Warunsya.

Thom stopte het bloemetje in zijn mond en proefde inderdaad de heerlijke smaak van verse kibbeling. Het was lang geleden dat hij voor het laatst kibbeling had gegeten. Hij had er het geld niet voor.

Thom merkte meteen dat zijn geheugen scherper aanvoelde nadat hij het bloemetje volledig had doorgeslikt. Hij herinnerde zich vrijwel elk detail van alles wat hij tot nu toe in Rhodinya had gezien, en als hij dat zou willen, dan zou hij nu precies kunnen tellen hoeveel deuren hij daadwerkelijk was tegengekomen in die lange gang op zijn weg hiernaartoe, maar dat ging dan wel gepaard met dat nare gevoel dat hij daaraan over had gehouden. Hij kon zelfs alle titels van de boeken uit de grote boekenkast van de werkkamer lezen wanneer hij naar dat gedeelte van zijn geheugen ging.

‘Wat zit er ineens veel informatie in mijn hoofd. Heb ik dit allemaal onthouden?’ vroeg Thom.

‘Ja, alles wat je meemaakt wordt opgeslagen,’ antwoordde Warunsya, ‘maar het mensenbrein is geneigd om dingen op te sluiten achter allerlei gesloten deuren. Dat heeft ook zijn voordelen. Je wilt niet dagelijks aan al je nare ervaringen worden herinnerd. De gave die je zojuist van mij hebt gekregen, kan in dat geval een vloek zijn. Dat is de reden waarom het effect van deze bloem na enige tijd langzaam zijn werking zal verliezen.’

De Drunolai begonnen te vervagen en het beeld van hen begon te haperen.

‘Wat gebeurt er?’ vroeg Thom.

‘Het portaal begint zich langzaam te sluiten,’ zei Aarun. ‘We moeten opschieten!’

Warunsya ging gauw op haar plek staan en net als alle andere Drunolai stak zij snel haar hand op, zodat Thom alle handpalmen tegelijkertijd in beeld had. Thom had niet de tijd om de handpalmen een voor een te bekijken, want voor hij het wist, waren de Drunolai verdwenen en daarna begon al het andere om hem heen ook te vervagen. Al gauw werd het zwart voor zijn ogen.